Redigeret af Ole Bostrup Kender De et sjovt forsøg

Send det til Dansk Kemi, Dronninggårdsallé 60, 2840 Holte

Reduktion af kviksølv(II)

Ulrik Aunskjær, Aabenraa Statsskole

Kviksølv(II)chlorid (HgCl2) reduceres af tin(II) til kviksølv(I)chlorid, der egentlig burde kaldes dikviksølv(I)dichlorid

2 HgCl₂ + Sn²⁺ →

 $Hg_2Cl_2 + Sn^{4+} + 2Cl^{-}$ og der fremkommer et hvidt ofte perlemorglinsende bundfald.

Reaktionen kan gå videre, og bundfaldet bliver gråt af udskilt kviksølv

Hg₂Cl₂ + Sn²⁺ →

2 Hg + Sn4+ + 2 Cl

Ved opvarmning vil kviksølvet samle sig som små kugler, som man til sidst ser som et tungt, sort bundfald.

Reagenser

Kviksølv(II)chlorid, 0,2 M HgCl₂ Tin(II)chlorid, 0,5 M SnCl₂ samt 4

Fortyndet saltsyre, 4 M HCI Koncentreret saltsyre, 12 M HCI

Fremgangsmåde

I 3 reagensglas hældes kviksølv(II)chlorid opløsning, 10 dråber i hvert glas.

I glas 1 hældes desuden ca. 2 mL vand, i glas 2 ca. 2 mL fortyndet saltsyre og glas 3 ca. 2 mL koncentreret saltsyre.

Til alle tre glas sættes 10 dråber tin(II)chlorid opløsning. lagttag blandingerne i nogen tid ved stuetemperatur. Varm dem derefter op, og iagttag dem igen.

Litteratur:

1. E. Rancke-Madsen: »Analytisk kemi«. Gad. Kbh. 1940, s. 161.

Kemiske småforsøg

Sølv(II)oxid eller sølv(I)sølv(III)dioxid

af Ole Bostrup & Henrik Tronier

Indledning

I den elementære kemi omtales to kobberoxider: Kobber(I)oxid Cu2O og kobber(II)oxid CuO. Derimod omtales kun ét sølvoxid: Sølv(I)oxid Aq2O.

Da vi i Inorganic Syntheses fandt en metode til fremstilling af AgO, blev vor interesse derfor vækket, og vi besluttede at forenkle metoden til et kemisk småforsøg, og at finde et småforsøg, der kunne vise forskellen mellem Ag₂O og AgO.

Hammer & Kleinbergs metode1) beror på, at sølv(l) i basisk væske oxideres af peroxodisul-

 $2 Ag^{+} + S_{2}O_{8}^{2-} + 4 OH^{-} \rightarrow$

 $2 \text{ AgO} + 2 \text{ SO}_4^{2-} + 2 \text{ H}_2 \text{O}$ AgO filtreres fra som et sort

AgO kan i modsætning til Ag₂O i sur væske oxidere iodid til diiod

 $2 \text{ AgO} + 4 \text{ I}^- + 4 \text{ H}^+ \rightarrow$

2 Agl + I₂ + 2 H₂O Mængden af diiod kan bestemmes ved en standard thiosulfattitrering

 $I_2 + 2S_2O_3^2$

 $S_4O_6^{2-} + 21^{-}$

AgO blev fremstillet i 1898 af E. Mulder³⁾, og han beskriver stoffet som Ag₂O₂ altså disølv-(I)peroxid. Hammer & Kleinberg argumenterede i 1953 for, at AgO er sølv(II)oxid1), selvom Sugden allerede i 1932 havde påvist, at stoffet er diamagnetisk, og at Ag2+ med et ulige antal elektroner (45) måtte medføre paramagnetisme⁴⁾. Cotton & Wilkinson beskrev stoffet i 1962 som AglAgllO2, altså sølv(I)sølv-(III)dioxid.

Ved neutrondiffraktion er det ydermere vist, at AgO indeholder to typer af sølvatomer i gitteret. Den ene type (sølv(l)) med lineær koordination til to oxygenatomer, den anden type (sølv(III)) med plan kvadratisk koordination til fire oxygenatomer.

Fremstilling af sølv(l)oxid 100 mL 2 M NaOH (0,2 mol

NaOH) opvarmes i et bægerglas til ca. 90°C, og der tilsættes under omrøren en opløsning af 8,5 g sølv(l)nitrat (0,05 mol AgNO3) i 10 mL vand.

Væsken henstår i 15 min. Bundfaldet filtreres fra, vaskes med vand og lufttørres.

Fremstilling af sølv(l)sølv(lll)dioxid

100 mL 2 M NaOH (0,2 mol NaOH) opvarmes i et bægerglas til ca. 90°C, hvorefter der opløses 13,5 g kaliumperoxodisulfat (0,05 mol K₂S₂O₈) i den varme væske. Tilsidst tilsættes en opløsning af 8,5 g sølv(I)nitrat (0,05 mol AgNO₃) i 10 mL vand.

Under omrøring opretholdes temperaturen ca. 90°C i 15 min. Bundfaldet filtreres fra, vaskes med vand og lufttørres.

Oxiderende evne

Ca. 50 mg sølv(l)sølv(III)dioxid afvejes nøjagtigt, røres op med 50 mL vand, tilsættes et par spatler natriumiodid, 10 mL 4 M HCl og et par dråber stivelsesopløsning.

Væsken titreres med 0.0200 M Na₂S₂O₃

Kvalitativt - kvantitativt

Forsøgene kan gennemføres kvalitativt, og er egnede småforsøg. Forsøgene kan også gennemføres kvantitativt, så opdager man, at man ved vores forenklede metode ikke har fået rent sølv(I)sølv(III)dioxid men en blanding af dette stof og sølv-(I)oxid.

Litteratur:

- 1. R.N. Hammer & J. Kleinberg. Inorg. Synth. 4(1953)12
- 2. F.A., Cotton & G. Wilkinson: »Advanced Inorganic Chemistry«. Interscience. London 1962, s. 865.
- 3. E. Mulder. Rec. trav. chim. 17(1898)129
- 4. S. Sugden. J. chem. Soc. (1932)161